

Sylvia B. Kiss

SAJTÓANYAG / MÉDIAKIT

Sylvia B. Kiss könyveihez kapcsolódó szerzői információk, jóváhagyott sajtóanyagok, tematikus háttéranyagok, könyvinformációk és recenziós példányhoz való hozzáférés.

sylviabkiss.com

Tartalom

Szerzői bemutatkozás

Egymondatos bemutatkozás
Rövid szerzői bemutatkozás
Bővebb szerzői bemutatkozás

A margóra

A névről

Visszatérő témák

Női életek és döntések
Hatalom és autonómia
Intimitás és egymásra hangolódás
Családi örökség és generációs minták
Rejtett elvárások a kapcsolatokban
Női barátság rivalizálás nélkül
Humor mint eszköz és túlélési stratégia
A személyes döntések társadalmi következményei
Szabadság, felelősség és kötődés

Tapasztalati feminizmus

AI használat

Könyvek

In the Crosshairs / A célkeresztben
The Statics of a Marriage / Házasság statikája

Képek / Vizuális anyagok

Recenziós példányok / Recenziós hozzáférés

Szerzői bemutatkozás

Egymondatos bemutatkozás

Sylvia B. Kiss magyar kortárs prózaíró, akinek műveiben a női autonómia, az intimitás, a hatalom, az örökölt minták és a személyes döntések társadalmi súlya kerül előtérbe.

Rövid szerzői bemutatkozás

Sylvia B. Kiss magyar kortárs prózaíró, aki történelmi, közgazdasági és nemzetközi üzleti háttérrel rendelkezik. Szakmai pályáját a közép- és kelet-európai posztoszocialista átalakulás időszakában építette fel az FMCG- és logisztikai szektorban, később felsővezetői pozíciókban dolgozva, erősen férfiak által dominált és gyorsan változó vállalati környezetben.

Prózájában a női autonómia, az intimitás, a hatalom, a családi örökség, a kapcsolatok kimondatlan megállapodásai és a személyes döntések tágabb társadalmi következményei állnak a középpontban. Magyarul ír, művei pedig párhuzamos magyar és angol kiadásra készülnek. Szemléletét tapasztalati feminizmusként írja le: a feminizmust nem doktrínaként, hanem megélt tapasztalatként közelíti meg.

Bővebb szerzői bemutatkozás

Sylvia B. Kiss magyar kortárs prózaíró, akinek irodalmi szemléletét a történelem, a közgazdaságtan, a nemzetközi üzleti élet, valamint Közép- és Kelet-Európa társadalmi átalakulása formálta a vasfüggöny leomlása után.

Mielőtt egyre inkább a szépirodalom felé fordult, az FMCG- és logisztikai szektorban épített szakmai karriert, és felsővezetői pozíciókig jutott abban az időszakban, amikor a nemzetközi vállalatok új működési struktúrákat hoztak létre a régióban, miközben a piacgazdaság és a multinacionális vállalati kultúra normái még maguk is kialakulóban voltak. A döntően férfiak által uralt közegben, kialakult női vezetői minták nélkül szerzett tapasztalatai korán ráirányították a figyelmét a szakmai tekintély, a gazdasági függetlenség, az autonómia és a nőikkel szembeni változó elvárások kérdéseire.

Műveinek középpontjában elsősorban olyan nők állnak, akiknek az élete nem szűkíthető le egyetlen szerepre, konfliktusra vagy identitásra. Azok a pontok érdeklik, ahol a magánéleti döntések tágabb struktúrákkal találkoznak: párkapcsolatokban, családokban, szakmai hierarchiákban, barátságokban, politikai közegekben és örökölt társadalmi elvárásokban. Prózájának visszatérő témái közé tartozik a hatalom finom és hétköznapi működése, az intimitás mint folyamatos egyeztetés, a rivalizálás nélküli női barátság, a családi és generációs minták, a szakmai kompetencia és a magánéleti sebezhetőség egyidejű jelenléte, valamint a szabadság, a felelősség és a valahová tartozás közötti feszültség.

Kiss a tapasztalati feminizmus kifejezést használja arra a szemléletre, amely nem ideológiai útmutatásból, hanem megélt helyzetekből indul ki. Női szereplői nem jelképek és nem a helyes viselkedés modelljei. Saját élethelyzetükön belül hoznak tökéletlen, olykor egymásnak is ellentmondó döntéseket, és viselik azok következményeit.

Sylvia B. Kiss magyarul ír, művei pedig párhuzamos magyar és angol kiadásra készülnek. Prózájában a közép- és kelet-európai történelmi perspektíva nemzetközi szakmai és kulturális tapasztalatokkal kerül párbeszédbe. Rögzített erkölcsi következtetések helyett a komplexitást, a párbeszédet és azokat a kérdéseket részesíti előnyben, amelyek teret engednek az olvasónak, hogy maga is belépjen a beszélgetésbe. Sylvia B. Kiss az *In the Crosshairs / A célkeresztben* szerzője, jelenleg pedig a *The Statics of a Marriage / Házasság statikája* című regényén dolgozik.

A margóra

Nem azért kezdtem történeteket írni, mert mindig is írónak készültem. Egy családi beszélgetéssel kezdődött minden arról, hogy szinte minden területen egyre felszínesebbé válik a kontent és a tartalomgyártás. Számomra nem a klisés történetalkotás a legnagyobb gond, és nem is magukkal a közhelyekkel van problémám. A közhelyek szerintem azért maradnak fenn, mert van bennük valami felismerhetően emberi. Ami zavart, az a figyelmetlenség volt: az odafigyelés hiánya, a félbehagyott gondolatok és az a feltételezés, hogy egy ismerős témát már nem kell komolyan venni vagy végigvinni.

Ez a beszélgetés velem maradt. Egy idő után történetté kezdett alakulni.

Elsősorban nőkről írok, mert az ő tapasztalataikat ismerem a legközelebről, és ezek vetik fel számomra újra meg újra a legérdekesebb kérdéseket. Nem kategóriaként vagy politikai jelképként érdekelnek a nők élethelyzetei, hanem egyénekként, akik párkapcsolatokban, szakmákban, családokban, történelmi és társadalmi elvárások között élnek, és kerülnek döntési helyzetekbe. Lehetnek életük egyik területén erősek, egy másikon bizonytalanok. Tisztán láthatják a körülöttük működő struktúrákat, és közben mégis kompromisszumokat köthetnek. Lehetnek függetlenek anélkül, hogy sebezhetetlenek lennének.

A prózám nem önéletrajzi, bár elkerülhetetlenül formálják a tapasztalataim. Életem jelentős részét különböző világok között mozogva töltöttem: férfi és női társadalmi közegek, Kelet- és Nyugat-Európa, magánéleti kapcsolatok és vállalati hierarchiák, szakmai tekintély és családi felelősség között. Ezek a tapasztalatok nem válnak közvetlenül történetekké. Látásmóddá válnak. Befolyásolják, milyen kérdéseket teszek fel, milyen feszültségeket veszek észre, és melyek azok a pillanatok, amikor egy személyes döntés valami nagyobbbat mutat meg a hatalomról, az intimitásról vagy a valahová tartozásról.

Talán annak a helynek és történelmi időszaknak köszönhetően, amelyben a felnőtt életem alakult, bizonyos kérdésekkel korábban találkoztam, mint sok más nő a környezetemben. Megtapasztaltam valamit, ami azóta nők milliói számára vált lehetővé: egy kapcsolatnak nem kell gazdasági függőségen alapulnia, ezért nem is kell szükségszerűségnek lennie. Azt is megértettem, hogy egy párkapcsolat nem mindig elsősorban a romantika köré szerveződik, hanem annak a kérdésévé is válhat, hogyan tudok önazonos maradni egy kapcsolatban.

Sok nő számára ma már nem egyszerűen az a központi kérdés, hogy megengedett-e számára önálló életet építeni, hanem az, hogy mi történik azután, hogy már felépítette. Hogyan illeszthető be a szerelem, a párkapcsolat és az anyaság egy már kialakított életbe? Hogyan adhatunk helyet egy másik embernek anélkül, hogy feladnánk azt a teret, amelyet saját magunk számára létrehoztunk? Hogyan tartozhatunk valakihez úgy, hogy közben ne veszítsük el önmagunk formáját? Többek között ezek a kérdések vonzanak újra és újra a női történetekhez.

Különösen érdekelnek azok a láthatatlan megállapodások, amelyeket az emberek egymással kötnek. Az elvárások, amelyeket soha nem mondanak ki, mert mindenki úgy gondolja, hogy maguktól értetődnek. A kompromisszumok, amelyek jelentéktelennek tűnnek egészen addig, amíg el nem kezdenek egy egész életet formálni. Számomra a hatalom nem kizárólag intézményekben vagy vezetői pozíciókban működik. Jelen van a házasságokban, a barátságokban, a családokban és a hétköznapi beszélgetésekben is.

A közép- és kelet-európai háttterem elválaszthatatlan ettől a szemlélettől. Olyan régióban nőttem fel, ahol a politikai és gazdasági rendszerek gyorsabban változtak, mint ahogy az emberek teljesen megérthették volna az új szabályokat. Közben az életem és a munkám egyre nemzetközibbé vált. Ez a kettősség megtanított óvatosan bánni az egyszerű magyarázatokkal és a merev erkölcsi kategóriákkal.

Nem azért írok, hogy megmondjam az olvasónak, mit gondoljon. A bizonyosságnál jobban érdekel a komplexitás, a kijelentéseknél pedig a kérdések. A szereplőim nem a helyes viselkedés mintái, és nem

akarom őket áldozatokra és gonosztevőkre osztani. Azt szeretném, hogy az olvasó belépjen a történetbe, vitatkozzon vele, felismerjen benne valamit, valami mást elutasítson, és talán egy ismerős helyzetet más szögből lásson.

Nem szeretnék az olvasóim fölött állni. Inkább közöttük maradnék, egy nőként a saját tapasztalataimmal, és próbálnám megérteni, mi történik az emberek között, és miért.

A névről

Sylvia B. Kiss nem kitalált személyazonosság és nem is hagyományos értelemben vett írói álnév. A név mindhárom eleme szerepel a születési irataimban, bár a magánéletben nem ebben a formában használom.

Idővel a hétköznapiakban használt nevem írásmódja is eltávolodott a teljesen magyar formától, amely nemzetközi környezetben nehezen olvasható és ejthető. Az írói nevem ugyanezen gyakorlati igényből alakult ki, miközben megőrizte a nevem és a hátterem számomra fontos elemeit.

A Kiss vezetéknév különösen fontos számomra. Egyértelműen megőrzi a magyar kötődésemet, miközben szinte bármely nyelven könnyen kiejthető. Angol jelentése ráadásul azonnali, és sokak számára pozitív asszociációt is hordoz. A Sylvia B. Kiss ezért számomra nem felvett szerep vagy a magánéleti énemtől elkülönülő identitás, hanem a szüleimtől kapott neveim természetes, nemzetközi környezetben is jól használható formája.

Visszatérő témák

Már az egyetemen sem szerettem azokat a példákat, amelyek valamilyen „minden más tényezőt figyelmen kívül hagyva” fordulattal kezdődtek. Az irodalomban ezt a megközelítést még problematikusabbnak érzem. Ahogy a közgazdaságtanban, úgy az életben sem lehet a körülményeket kiragadni a saját összefüggéseikből, majd általános következtetéseket levonni belőlük, még akkor sem, ha csak példaként szolgálnak.

Pontosan ezért írok olyan nőkről, akiknek az élete nem szűkíthető le egyetlen szerepre, konfliktusra vagy identitásra. Azokat a pontokat vizsgálom, ahol a személyes döntések társadalmi struktúrákkal találkoznak: párkapcsolatokban, családokban, szakmai hierarchiákban, barátságokban, valamint örökölt vagy hallgatólagosan elfogadott elvárásokban. Különösen az érdekel, hogyan férhet meg egymás mellett a szabadság és a hétköznapi kötődések, hogyan jelenik meg a hatalom intim helyzetekben, és hogyan adhatunk teret másoknak anélkül, hogy közben elveszítenénk a sajátunkat.

Női életek és döntések

Női szereplőim nem jelképek, és nem is a helyes viselkedés modelljei. Összetett élethelyzetekben léteznek, ezeken keresztül élnek, és ezeken belül próbálnak döntéseket hozni. Életüket egyszerre alakítja a munka, a szerelem, a család, a történelem, az ambíció és a felelősség.

Döntéseik lehetnek tökéletlenek, ellentmondásosak vagy kívülről nehezen érthetők. Olykor még saját maguk számára is azok. Ezek azonban továbbra is az ő döntéseik maradnak, és vállalják a velük járó következményeket.

Hatalom és autonómia

A hatalom nehéz szó. Gyakran leszűkítjük a jelentését az uralomra, a használatára vagy a visszaélésre, holott számos formában szinte minden emberi helyzetben jelen van, a leghétköznapibbtól a legintimebbig.

Ezért érdemes tágabban és árnyaltabban gondolkodnunk róla. A hatalom birtoklása nem feltétlenül jelenti azt, hogy valaki él is vele vagy visszaél vele. Lehet, hogy egyszerűen felismeri a jelenlétét, számol vele, vagy érti, hogyan alakítja az adott helyzetet és a benne lévő emberek lehetőségeit.

A prózámban nemcsak az érdekel, hogy kinél van a hatalom, hanem az is, ki ismeri fel, ki hagyja figyelmen kívül, ki alkalmazkodik hozzá, és adott esetben hogyan próbálja átrendezni az erőviszonyokat.

Intimitás és egymásra hangolódás

A kapcsolatokat nemcsak a szerelem alakítja, hanem az időzítés, az elvárások, a gyakorlati körülmények és az is, hogy két ember mennyire képes újra és újra egymásra hangolódni abban, mit tudnak adni egymásnak.

A prózámban az intimitás nem végállapot, hanem folyamatos párbeszéd. Nem valami, amit egyszer elérünk, majd változatlanul megőrünk. Újra és újra át kell gondolni, ahogy a körülmények, a veszteségek, a sikerek, a felelőségek és az idő magukat az embereket is megváltoztatják.

Családi örökség és generációs minták

A családok nemcsak neveket, szokásokat vagy anyagi körülményeket örökítenek tovább generációról generációra. Elképzeléseket és normákat is átadnak számtalan kérdésben, így a kötelességről, a nemi szerepekről, a szeretetről, a sikerről, a hallgatásról és a valahová tartozásról is.

Ezek a minták nemzedékről nemzedékre a körülöttünk lévő világ értelmezésének és a benne való eligazodásnak az eszközeiként működtek. Segítettek reagálni az ismétlődő helyzetekre, és olyan megoldásokat kínáltak, amelyek egy viszonylag lassan változó környezetben gyakran valóban használhatók voltak.

A mostani felgyorsult világban azonban ugyanezek a minták könnyen inkább teherré válhatnak, mint iránymutatássá, még akkor is, ha megpróbáljuk őket az új körülményekhez igazítani. A megszokott értelmezési és gyakorlati keretek tovább működnek bennünk, miközben az a világ, amelyre kialakultak, már nem létezik.

Ez nemcsak a generációk között teremt feszültséget, hanem az egyénen belül is. Követhetjük az örökölt mintákat, vagy tudatosan szembefordulhatunk velük, de mindkét esetben viszonyítási pontok maradnak. Korábban az, hogy valaki pusztán a környezet megváltozása miatt gyökeresen felülvizsgálja ezeket a mintákat, többnyire a rendkívüli helyzetben élők, a kivételes autonómiával rendelkezők vagy a szokatlanul független gondolkodású emberek privilégiuma volt. Ez nem számított a társadalom minden tagjával szemben támasztott általános elvárásnak.

Ma viszont emberek millióinak kell újra és újra megkérdőjelezniük azokat a modelleket, amelyeket a világ, a kapcsolatok, a munka, a szülőség és akár a hétköznapi élet megértéséhez örökölték. Evolúciós és kulturális értelemben aligha vagyunk felkészülve erre az állandó igényre.

Rejtett elvárások a kapcsolatokban

A fentiekben taglalt mintákból következik, hogy a kapcsolatokban működő rejtett elvárásokról sem várhatjuk többé, hogy automatikusan működjenek.

Sok kapcsolat olyan elvárásokra épül, amelyeket soha senki nem fogalmazott meg, mégis velünk élnek a legapróbb mozdulatokban is. Máskor talán már beszélünk róluk, mégis olyan minták szerint próbálunk élni, amelyek gyakran már elavultak. Legtöbbször nem is tudatosan választott elvárásokat vetítünk a hozzánk legközelebb állókra, hanem olyan társadalmi és családi normákat, amelyeket anélkül tettünk magunkévá, hogy észrevettük volna.

Valaki tudatosan támogathat egy modern, egyenrangú párkapcsolatot, miközben a gondoskodásról, a hűségről, az ambícióról, az áldozatvállalásról, a háztartási felelősségről vagy az érzelmi jelenlétről továbbra is örökölt elképzelések alapján gondolkodik.

Ezek a láthatatlan elvárások ezért nemcsak azért veszélyesek, mert kimondatlanok maradnak, hanem azért is, mert az érintettek talán már azt sem tudják, melyik korszakból származnak, vagy hogy egyáltalán akarják-e még őket. Engem az a pillanat érdekel, amikor ezek a feltételezések láthatóvá válnak, és a kapcsolatban élőknek talán először kell eldönteniük, mit akarnak megtartani, mit újrafogalmazni, és mit elutasítani.

Női barátság rivalizálás nélkül

A női barátság a műveimben nem másodlagos elem, és nem is egyszerű, konfliktusmentes tér. Lehet benne nézeteltérés, konfrontáció, távolság vagy egészen eltérő életút, de nem szükségszerű, hogy rivalizálássá, kegyetlenséggé vagy intrikává váljon.

Azok a nők közötti kapcsolatok érdekelnek, amelyekben az őszinteség, a humor, a szolidaritás és a szellemi társaság fontosabb, mint a státusz vagy a külső elismerés. A karaktereimnek nem kell férfiak figyelméért, fiatalságért, sikerért vagy láthatóságért versengeniük. Képesek egymást teljes emberként látni és elfogadni.

Humor mint eszköz és túlélési stratégia

Sokan, talán a legtöbben, a humort elsősorban a gúny eszközeként értelmezik. Pedig a humor oldhatja a feszültséget, közelebb hozhat embereket egymáshoz, és természetesen el is bagatellizálhat dolgokat.

Hogy sebez vagy segít, az a helyzettől, az életől, az irányától és a célpontjától függ. Ha ezt értjük, a humor támogathatja a kapcsolatainkat és a saját önazonosságunkat is. Segíthet tisztábban látni a helyzetünket, és elfogadni az éppen aktuális helyünket a világban.

Ezért fontos számomra a szereplőim humora. Lehet száraz, sztoikus, satirikus, időnként talán még cinikus is, de soha nem kegyetlen. Nem megalázásra és nem mások sebezhetőségére épül.

A személyes döntések társadalmi következményei

Hazámban megéltem egy olyan világot, amelyben az egyéni döntések fokozatosan olyan társadalmi spirállá álltak össze, amelyben már nem kaptam levegőt. Ezért nem elméletből, hanem tapasztalatból tanultam meg, hogy egy személyes döntés ritkán marad teljesen személyes, bármiről legyen is szó.

A munkáról, a kapcsolatokról, az anyaságról, a függetlenségről, a gondoskodásról vagy akár egy ország elhagyásáról hozott döntéseket tágabb társadalmi, gazdasági és kulturális körülmények alakítják. Azt is megtapasztaltam, milyen könnyen értelmezhetik és használhatják fel politikai mozgalmak ezeket a személyes döntéseket saját céljaikra, és hogyan próbálhatnak rajtuk keresztül új normákat kialakítani.

Ugyanakkor az egyéni döntések magukat ezeket a kereteket is képesek megkérdőjelezni. Talán ezért vonz különösen az a pont, ahol a nagyobb kulturális, társadalmi vagy politikai feszültségek láthatóvá válnak az egyéni életekben.

Szabadság, felelősség és kötődés

A szabadság nem feltétlenül jelent egyedüllétet, ahogyan a társas kapcsolatban való élés sem feltétlenül véd meg a magánytól. Hiszem, hogy a kötődésnek nem kell az önazonosság feladásával járnia.

Ezért egyik visszatérő kérdésem az, hogyan vállalhatunk felelősséget másokért, hogyan építhetünk tartós kapcsolatokat, és hogyan maradhatunk egy család vagy közösség részei úgy, hogy közben megőrizzük önmagunkat.

Ehhez nemcsak adni kell tudnunk, hanem elfogadni is. Teret kell adnunk másoknak, miközben megtanuljuk elfoglalni és megvédeni a sajátunkat. Véleményem szerint napjaink kérdése nem az, hogy szabadság vagy kötődés, hanem az, hogyan létezhet a kettő egymás mellett.

Tapasztalati feminizmus

Nem elvként érdekel, és nem elvként írok a feminizmusról. Számomra ez megélt tapasztalat. Az igazság az, hogy soha nem kellett elképzelnem magam egyenlőként. Én egyszerűen gyerekkoromtól kezdve abból indultam ki, hogy az vagyok. Soha nem kértem helyet az asztalnál; ha volt egy üres szék, egyszerűen leültem.

Ezt a szemléletet nevezem tapasztalati feminizmusnak. Nem egy elméleti rendszerből vagy előre meghatározott válaszokból indul ki, hanem azokból a helyzetekből, amelyeket a nők ténylegesen megélnek: munka, párkapcsolatok, anyaság, ambíció, függőség, függetlenség, gondoskodás, tekintély, kompromisszumok és a döntéseik következményei.

Ebben az értelemben az egyenlőség nem olyasmi, amit egy másik ember vagy intézmény adományoz egy nőnek. Szerintem ez az a pozíció, ahonnan egy nő önmagára tekint.

Ez nem jelenti azt, hogy a világ automatikusan egyenlőként fog bánni vele, vagy hogy az önbizalom önmagában megszünteti a strukturális egyenlőtlenségeket. Azt jelenti, hogy nem abból indul ki, hogy meg kell kérdőjeleznie: joga van-e részt venni, dönteni, megszólalni, vezetni vagy teret elfoglalni.

Ugyanakkor a megélt egyenlőség nem teszi a nőket egyformává, és nem hoz létre egyetlen helyes női életmodellt sem. A gazdasági függetlenség, a szakmai tekintély, a párkapcsolat, az anyaság, az egyedüllét, az intimitás és a szabadság számtalan módon kapcsolódhat egymáshoz. Minden megoldás létrehozza a maga feszültségeit, és megköveteli a maga kompromisszumait.

Ezért nem akarom, hogy a női szereplőim a helyes politikai vagy erkölcsi álláspontot demonstrálják. Nem egy érvelés illusztrációi. Konkrét élethelyzetekből hozzák meg döntéseiket, amelyeket a saját történetük, körülményeik, vágyaik, vakfoltjaik és felelősségeik alakítanak. Van, hogy tisztán felismerik a körülöttük működő struktúrákat. Máskor éppen azokat az elvárásokat termelik újra, amelyekről azt gondolják, hogy már elutasították őket.

Számomra éppen ezen a ponton válik a feminizmus igazán érdekessé: ahol a kimondott elvek találkoznak a megélt viselkedéssel, ahol az autonómia a kötődéssel találkozik, és ahol az egyenlőséget nemcsak a nyilvános intézményekben, hanem a kapcsolatokban, a családokban, az otthonokban és a hétköznapi döntésekben is újra és újra ki kell alakítani.

Ezeket a feszültségeket inkább nyitva hagyom. A prózám nem azt kéri az olvasótól, hogy minden benne szereplő nővel értsen egyet. Azt kéri, hogy mindegyiküket teljes emberként vegye komolyan.

AI használat

A Sylvia B. Kiss néven megjelenő történetek, szereplők, fikciós világok, ötletek és eredeti magyar nyelvű szövegek a saját alkotásaim.

Az AI-eszközöket világosan meghatározott támogató szerepekben használom. Ilyen lehet a nyelvi ellenőrzés, a szerkesztői visszajelzés, a magyar szövegeim angol fordításának támogatása, a technikai előkészítés, a formázás, valamint vizuális és kommunikációs anyagok kidolgozása.

Az AI nem hoz helyettem önálló szerzői döntéseket, és nem írja meg a történeteimet. Minden, a nevem alatt megjelenő szöveget én írok, és minden vizuális tartalom koncepcióját én alakítom ki. Minden fordítást, szerkesztett változatot és vizuális anyagot én ellenőrzök, választok ki és hagyok jóvá.

Az angol fordítás módszertanát az általam és a bilingvális lektor által készített mintafordítások alapján alakítottuk ki. Ezek a minták határozták meg a teljes fordítási folyamat során alkalmazott nyelvi, stílári és szerzői alapelveket. A fordítás strukturált, többlépcsős munkafolyamatban készül, és minden változatot összevetünk mind az eredeti magyar szöveggel, mind a kialakított fordítási modellel. Az AI a hang, a jelentés, a ritmus és a narratív döntések következetes átültetését támogatja; nem hoz létre önálló angol változatot. A végleges angol szöveget bilingvális humán lektor ellenőrzi és alakítja velem együttműködésben.

Egyes promóciós és szereplőalapú vizuális anyagok generatív AI segítségével készülnek. Ezeket a megjelenés helyén AI-támogatással készült anyagként jelölöm.

Számomra az AI munkaeszköz, nem szerző.

Az AI-támogatással készült nem jelent AI által írt tartalmat.

Könyvek

Ez a rész Sylvia B. Kiss jelenlegi és készülő regényeiről ad áttekintést. A részletes könyvismertetők, kiadási adatok, formátumok, ISBN-ek, vásárlási lehetőségek és a recenziós hozzáférés az egyes könyvek saját oldalain találhatóak a sylviabkiss.com oldalon.

In the Crosshairs / A célkeresztben

Kortárs, több nézőpontú regény öt nő életéről, döntéseiről és kapcsolatairól, magyar és angol nyelvű kiadásban. A könyv részletes ismertetője, kiadási adatai, formátumai, ISBN-jei, vásárlási lehetőségei és recenziós hozzáférése a könyv saját oldalán található.

The Statics of a Marriage / Házasság statikája

Készülő kortárs regény a házasság, az intimitás, az autonómia, a kötődés és a kapcsolatokban működő láthatatlan erőviszonyok kérdéseiről. A könyv részletes ismertetője, megjelenési státusza, nyelvi kiadásai, formátumai, ISBN-jei és jogi információi a könyv saját oldalán lesznek elérhetők.

Képek / Vizuális anyagok

Jóváhagyott szerzői fotók, könyvképek, későbbi borítóképek és válogatott sajtóvizuálok érhetők el média- és szakmai felhasználásra a sylviabkiss.com Sajtóanyag / Médiakit oldalán. Minden fájl mellett külön feltüntetem a letöltési lehetőséget, a képkreditet és a felhasználási megjegyzéseket.

Recenziós példányok / Recenziós hozzáférés

A recenziós hozzáférés válogatott recenzensek, könyvklubok, könyves tartalomkészítők, influenszerek és sajtókapcsolatok számára érhető el. Az alapértelmezett recenziós hozzáférést a kérelem jóváhagyása után ellenőrzött online olvasási platformon biztosítom. Nyilvánosan letölthető PDF-változat ezen a weboldalon nem érhető el.

Ha valamilyen konkrét szakmai okból letölthető recenziós példányra van szükség, az külön kérhető. A letölthető példányokat egyedileg hagyom jóvá, és szükség esetén vízjellel ellátott fájlként, védett és időkorlátos linken keresztül biztosítom.